

[Poul Møller.]

til rådighed for erhvervslivet; vi tror derimod på, at regeringen skal give erhvervslivet og borgerne større muligheder for selv at investere, for selv at vise initiativ.“

Det ville det ærede medlem heller ikke dengang råbe hurra for, han gjorde det i hvert fald ikke; og det er forskellen i vort økonomisk-politiske syn, at det ærede medlem tror, at man kan hjælpe erhvervslivet frem, at man kan forcere beskæftigelsen frem varigt og med nytte gennem statsinitiativ, der går ud på at give lån og tilskud til enkelte erhvervsdrivende, medens vi tværtimod mener, at der må skabes sådanne generelle skatteordninger, at gode rammer er stukket ud for det fri initiativ, og at erhvervene selv kan investere, selv kan finansiere.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen var også inde på disse problemer. Han sagde, at opsparingen var øget væsentligt i de senere år. Jeg skal ikke bestride, at opsparingen er øget væsentligt i de senere år, men det er ganske givet, og det var det ærede medlem derefter også inde på, at opsparingen er ikke øget nok. Det er det, der er det afgørende problem. Det afgørende problem er — og det vil jeg også gerne sige til den højtærede statsminister i anledning af nogle af hans økonomisk-politiske bemærkninger — om vi står i en situation, hvor opsparingen er tilstrækkelig. Hvis vi står i en situation, hvor den private opsparing til rådighed for erhvervslivet ikke er tilstrækkelig, ja, så må det være opgaven at øge den, så har den førte politik ikke nået det resultat i hvert fald at skaffe den tilstrækkelige opsparing til rådighed for erhvervslivet. Derfor var det ærede medlem hr. Niels Andersen også inde på en appel, som vi naturligvis alle sammen kan tilslutte os, om, at befolkningen burde pålægge sig en pligt til at deltage i opsparingen, men jeg tror bare ikke, disse appeller kan nytte. Det, det gælder om, er at tilrettelægge den økonomiske politik på en sådan måde, at folk kan se, at det er nyttigt for dem, at det er klogt af dem at lade være med at bruge hele indtjeningen, men at spare. Det er det, der skal til for at få en frivillig forbrugsindskrænkning og derved gennem en ægte opsparing; men i det om-

fang man gennem et forøget skattetryk afløser den ægte opsparing med en uægte opsparing, en offentlig opsparing, gør man gennem skattetrykket det, at man puster til lønningerne og puster til omkostningerne, foruden at man tager fra de privat opsparede midler og flytter det over til den offentlige opsparing. Det er dér, en af hovedforskellene ligger på vor vurdering, ikke af opsparingsnødvendigheden, men af, hvordan vi skal få opsparingen: vi tror ikke, vi får den tilstrækkelige opsparing, før folk kan se, at det nytter noget at spare, og før de ved, at de får delvis skattefritagelse for de midler, de lægger til side.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen talte om erhvervspolitikken og sagde, at intet erhverv måtte begunstiges. Det er jo en linje, som det ærede medlem sikkert vil kunne få medhold i, men han fører bare en anden politik herinde; for hvad er statens garantipolitik og udlånspolitik andet end begunstiggelse af visse erhvervsvirksomheder, visse dele af erhvervslivet? Det ærede medlem kan kalde det udlån eller statsgaranti, men til syvende og sidst beslægtet man ved begge former en del af den til rådighed værende investeringskapital til de formål, som staten vil tilgodese gennem sin således aktiverede investeringspolitik. Det er ganske klart, at den mand, der har en statsgaranti i hånden, kan beslægtet en del af bankmidlerne, hvad manden uden statsgaranti ikke kan, og derved leder man kapital, pengemidler, over til det, som staten ønsker at beherske og hjælpe frem.

Det ærede medlem var inde på, at man under denne regering havde slettet boliglovens lånebestemmelser, og han sagde, at der var ikke givet tilsagn efter den nye lov. Det kan jo være, det ærede medlem har ret, men jeg ved i hvert tilfælde, at der står i finanslovens § 30. I. C. 1. B. g., som det ærede medlem har stemt for, at der for det kommende finansår er bevilget 65 mill. kr. til rentebærende lån i henhold til lov nr. 356 af 27. december 1958, og det er den nye boliglov! Det kan derfor ikke have sin rigtighed, ville jeg tro, hvad det ærede medlem har oplyst for tinget.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til den højtærede statsminister. Statsministeren holdt en tale, som var præget af